

Cu prilejul încoronării M.M. L.L. Regele
Ferdinand I și Regina Maria.

Indurerate veacuri de sbucium se-abătură
Asupra țării noastre ce'n lanturi a gemut;
Și-au vrut să'năbușiască dușmani cu-a lor ură
Aforinsul dor al nostru ce rămăsese mut.

1.

Pe-atunci numai la Tine, o, Doamne, ne-a fost gândul:
În Tine-aveam nădejdea că neamu-o să ni-l urci
Din neagra lui robie, în care ani de-arândul
Doar chinuri îndurate sub nemiloșii Turci.

Cu sânge scriau olânșii pe pieptul nostru slova
Spunând că ajutorul li-l dai tot Tu, Alah,
Să pună, după lupte, mai greu bir pe Moldova
Și să batjocorească ținutul cel valah...

2953 / 46
Muzeul
Literaturii
Române

Lipsită era țara de bucurii și vlagă:
Se-avea belșug în roade ea tot n'avea belșug,
Căci scris ei îi fusese de soartă ca să tragă
Și să se încovoae din greu sub asprul jug.

Tar când veniau dușmanii cu-apucături de fiară
Pustiind totu 'n cale, lăsând orice sat gol,
Făcând cei mai în floare viteji ca să ne piară
Și'mprăștiind în jururi prăpăd, jaf și părjol, 2.

Când dânsii treceau pruncii prin ascuțiș de spadă
Asemeni unor demoni crunți și'ndârjiți din iad,
Știam noi că odată asupra-le-au să cadă
Urgiile ce-atuncea vedeam că pe noi cad...

Ci Tu, când văzuși, Doamne, cum mâna lor ne'npilă
Te-ai îndurat domn vrednic și bun ca să ne dai...
Te-ai îndurat... și'n marea și negrăita-Ti milă
Ne-ai dat pe voevodul nebiruit, Mihai...

Tar el, când sîi tromul, văzu că nu mai poate
Să rabde biata țară ce molile-o rod;
Și ra'nteles durerea și chimurile toate
Mai mult decât oricine viteazul voevod.

29553

Muzeu
Litere
Române

147

Și ca un vijor dănsul în sunetul de goarne
Dădu cu mica-i oaste un iures în Ardeal...
El cel dintâiu pe Unguri putu ca să-i răstoarne,
El a mplinit întâiu al nostru ideal,

3.

Și retezat-a pofta hrăpăretilor ulii
Pe cari a lor pământuri gândiau că nu-i încap;
E el întâiu cel ce în sfânta Albei Tulii
Biserica, coroana de domn și-a pus pe cap.

El cărmuit-a țara după străbune pravili,
El o trezi la viață din neclintitu-i somn,
El celorlalte nații din juru-i le-a pus stavili,
S'arate c'are țara cu-adevărat un domn.

Urine-se lui, care jertfite-s'a pe sine
Ca să ne'nalte neamul căzut atât de jos
Cuernic tot românul acum să i se'nchine
Și fiecare-aducă-i umitul lui prinos...

29553

Muzeul
Literaturii
Române

48

Dar visurile toate cât sunt de-amăgitoare!
Atunci când gândiam cerul că-i pentru noi deschis
Se duse Mihail Bravul, făcând ca să ne sboare
Odată cu el cel mai iubit al nostru vis...

4.

O, da! Căci pricepusem că atunci când el în Turda
De mâini mișelești noaptea a fost ucis în cort
Și unica nădejde a noastră e de-asurda,
Și visul nostru unic e fără dânsul mort!

Și iarăș se'ncepură aceleași triste vremuri
Și iarăș se'ncepură aceleași asupriri
Pe tot obijduții, de care te cutremuri
Dacă-ai voi pe toate la rând ca să le'nșiri...

Veniră să ne stoarcă prin bir Fanariotii,
Să ia cel depe urmă ban ce-l găseau la noi,
Și laconele ghiare și le-au întins cu toți
Avere nesfârșită să strângă-al lor puhoi...

29553 / 49
Muzeul
Literaturii
Române

Si-a trebuit ca Tudor Vladimirescu în urmă
Biet neam român, să vină să vadă câte înduri,
Să vadă că viața aproape ți se curmă
Și Grecii să-i gonească cu-ai săi viteji panduri... 5.

Dar dacă-a căzut jertfă în timpuri de bejenii
Și el, și pentru țara lui sângele și-a stors,
Venit-a pe noi harul cereștei milostenii
Căci domni pământeri iarăș pe tromuri s'au întors...

De-atunci ne-ai fost, o, Doamne, Tu pururi călăuză:
Pe calea cea mai dreaptă ne-ai dus necontenit,
Și sprijin și tărie ne-ai dat Tu, când sub Cuza
Valahia și țara Moldovii n'au unit.

Dar cum într'o clădire se țin bârne de bârne
Și casa mai legată de temelii o fac,
La fel trebuie țara de nimeni să n'atârne
Spre-a fi poporul nostru ca și poporul dac.

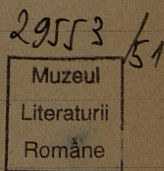
29553 / 50
Muzeul
Literaturii
Române

Si-atunci, cu a Ta vrede, la tron, Doamne, venit-a
Prea bunul, rege Carol, pe care-l pomenesc
Cinstindu-l toti, si dânsul avu din cer ursita
Să ntemeieze neamul cel liber românesc. 6.

Iar când bătrâmul rege se-apropie de moarte
Când implinit văzută al vietii sale tel,
Lăsat-a cărna țării ca Ferdinand să poarte
Si azi o vreme nouă să început cu el.

Azi dat îi fuses țării trecutul trist să-l spele
Si după-al luptei aprig, si-aprins învâlmășag
Pe vechile hotare ea'nfipse-a ei drapele,
Si si-a'ndeplinit visul atât de sfânt, si drag.

Când s'au pornit ostasii la frati lantul să sfarme,
Netemători în luptă de rămân vii sau mor,
Când patria chemat-a pe fiii săi „La arme”
Părea că-i doar un suflet în sufletele lor.

Fugiau dușmanii în cale ca diavolul de-aghiasmă
Oricare dintre dânsii ca în sbor de frică dus,
La și când se crăpase iar o catapeteasmă
Cum fu când moriat-a din moști Domnul Iisus... 7.

Iar dacă nu e țara și azi ca în vremuri, roabă,
Și dacă în suferință copiii ei nu gem,
E doar că vitejia i-e singura podoabă
Și cei răi parte-avură de propriul lor blestem.

Moldova, cu ținutul frumoasei Basarabii,
Muntenia, Ardealul, Banatul nostru scump,
Crișana, Bucovina, prin flinte și prin sabii
Scăpate-s de-asupra, și lanțurile-si rump!

Tu, Ferdinand Lităiul, mărite domn și rege,
Pe veci în cartea de-aur scris de-azi o să rămâi!
Și-al nostru suflet mai mult de-al Tău o să se lege
Dacă vei fi acelaș bun Ferdinand întâi!

Cum ai putut cu oastea pe dușmani ca să-i sperii,
Cum ai putut izbândă ca dela ei să smulgi,
Să-i faci pe unii 'n lupte fărăme și puscării
Și pe alții să-i împrăștii asemeni unor fulgi,

8.

Așa și de-azi nainte fii pilda și icoana
Blândetii, care pururi pe cei drepti să reverse,
Șar cei cari ne-odată îți vor huli coroana,
Uriti de toți să fie și depe lume șterși!

Noi ne rugăm la Domnul să ni Te tie teafăr,
Să-ți dea mai mare slavă, să-ți dea noi dorinți
De-a străluci între ceilalți senin ca un luceafăr,
Șar cei ce Te-amenință, și Tu să-i ameninți!

Cu Tine să re'noie acum străbuna faimă,
Cu Tine să re'noie toți secolii trecuți,
Să tremure vecinii la vestea Ta, de spaimă,
În contra lor de vea-vei ostemii să-ți asmuți.

29553 / 53
Muzeul
Literaturii
Române

Și vezi pe toți Români în juru-Ți cu cocarde
Pe care se răsfață drapelu'n trei culori...
Și câtă'n sufletire în ochii lor nu arde,
Ce vrajă nu-i oriunde privirea Ți-o cobori!

9.

Măntea fetei Tale ce razele o scaldă
Vin toți, și la picioru-Ți genunchii și-i astern:
E slava cea mai naltă, iubirea cea mai caldă
Pe care Ți-o dau dânsii, august Hohenzollern!

Păstrează-Ți-o întreagă, de-a trombului spetează
Când rețemat Ți s'ceptul o, rege Ferdinand!
Poporul tot aceeași iubire Ți păstrează,
Și-Ți dă coroana de-aur cu pietre de smarand...

Și-acum, mărite rege, pe toți când veselie
Cuprinsu-ne-a, ne lasă ca să strigăm când treci:
"Mulți ani să trăiești, doamne, cu doamna Ta, Maria,
Și pomenit să fie al Vostre nime'n vece!"

Ioan I. Giorănescu.

29553

57

Muzeul
Literaturii
Române